

RENOVERING AF FOLKEMISSIONEN

MÅNEDENS EMNE – HÅB

Søndag 7 januar 2024

Den katolske kirkes katekismus 1817 *Håbet er den teologale dyd, ved hvilken vi stræber efter Guds Rige og det evige liv som vor lykke, idet vi sætter vor lid til Kristi løfter og støtter os, ikke til vore egne kræfter, men til hjælpen fra Helligåndens nåde: Lad os holde urokkeligt fast ved bekendelsen af vort håb, for Han, som gav os løftet, er trofast (Hebr 10,23). Helligånden, som Han i rigt mål udgød over os ved Jesus Kristus, vor Frelser, for at vi, retfærdige ved Hans nåde, i håbet skulle blive arvinger til evigt liv! (Tit 3,6-7).*

Spe salvi 27. *På den måde er det sandt, at den, der ikke kender Gud, nok kan have mange forskellige håb, men i grunden er uden håb, uden det store håb, der bærer hele livet (sml. Ef 2,12). Det sande håb, menneskets store håb, der bærer igennem alle skuffelser, kan kun være Gud – den Gud, der har elsket og stadig elsker os “indtil det sidste”, “indtil det er fuldbragt” (sml. Joh 13,1 og 19,30). Den, der berøres af den kærlighed, begynder at ane, hvad “liv” egentlig må være. Han begynder at ane, hvad der menes med det ord om håb, der mødte os i dåbsritualet: Af troen venter jeg det “det evige liv” – det virkelige liv, der helt og uden trusler i hele sin fylde simpelthen er liv. Jesus, der har sagt om sig selv, at han er kommet, for at vi skal have livet og have det i fylde, i overflod (sml. Joh 10,10), har også forklaret os, hvad det betyder, dette “liv”: “Dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, du har udsendt, Jesus Kristus” (Joh 17,3). Liv i den sande betydning har man ikke i sig selv alene og ikke af sig selv alene: Det er et forhold. Og livet i sin helhed er et forhold til ham, der er livets kilde. Hvis vi forholder os til ham, der ikke dør, som er livet selv og kærligheden selv, så er vi i live. Så “lever” vi.*

Søndag 14 januar 2024

Den katolske kirkes katekismus 1818 *Håbets dyd svarer til den længsel efter lykke, som Gud har nedlagt i hvert menneskes hjerte; det optager i sig de forhåbninger, der besjæler menneskenes aktiviteter; det renser dem for at henordne dem til Himmeriget; det værner mod mismod; det støtter i enhver form for forladthed; det åbner hjertet i forventningen om den evige salighed. Håbets drivkraft bevarer mod egoismen og fører til kærlighedens lykke.*

Spe salvi 30 *Lad os sammenfatte, hvad der er kommet ud af vores hidtidige overvejelser. Mennesket nærer hver dag mange mindre eller større håb – forskellige i de forskellige perioder af livet. Somme tider kan det se ud, som om et af disse håb tilfredsstiller ham fuldstændig, og at han ikke har brug for noget andet håb. I ungdommen kan det være håbet om den store, overvældende kærlighed; håbet om en bestemt position i samfundet, om en eller anden succes, der kan blive afgørende for resten af tilværelsen. Men når disse håb bliver opfyldt, viser det sig, at det alligevel ikke var alt. Det viser sig, at mennesket har behov for et håb, der rækker ud over dette. At kun noget uendeligt ville kunne stille ham tilfreds, noget, der altid vil være mere end det, han nogensinde kan opnå. I den sammenhæng har den moderne tid udviklet håbet om oprettelsen af en fuldkommen verden, som takket være videnskabens erkendelser og en videnskabeligt baseret politik syntes at være blevet realiserbar. På den måde er det bibelske håb om Guds rige blevet afløst af håbet om menneskets rige, der skulle være et bedre rige, det virkelige “Guds rige”. Dette syntes endelig at være det store og realistiske håb, som mennesket har brug for. Det kunne – for en stund – mobilisere alle menneskets kræfter; det store mål syntes at være enhver anstrengelse værd. Men i tidens løb viste det sig, at dette håb hele tiden flytter sig længere bort. Allerstørst blev man bevidst om, at det måske var et håb for menneskene af i overmorgen, men ikke et håb for mig. Og selv om “væren for alle” hører med til det store håb, eftersom jeg ikke kan være lykkelig imod og uden de andre, så er omvendt et håb, der ikke angår mig selv, heller ikke noget virkeligt håb. Og det viste sig, at dette er et håb imod friheden, fordi de menneskelige forholds tilstand i hver eneste generation på ny*

afhænger af de menneskers frie afgørelse, som tilhører den. Hvis denne frihed blev taget fra dem på grund af forholdene og strukturerne, ville verden igen ikke være god, eftersom en verden uden frihed ikke er nogen god verden. Ganske vist er det fortsat nødvendigt at gøre en indsats for en bedre verden, men morgendagens bedre verden kan ikke være vort håbs egentlige og fyldestgørende indhold. Og i den forbindelse dukker hele tiden spørgsmålet op: Hvornår er verden "bedre"? Hvad gør den god? Efter hvilken målestok måles dens godhed? Og ad hvilke veje kan man komme frem til dette "gode"?

Søndag 21 januar 2024

Den katolske kirkes katekismus 1820 Helt fra begyndelsen af Jesu forkyndelse udfoldes det kristne håb i saligprisningerne. Saligprisningerne løfter vort håb mod Himlen som mod det nye forjættede Land; det afmærker vejen gennem de prøvelser, der venter Jesu disciple. Men ved Jesu Kristi og Hans lidelses fortjenester bevarer Gud os i håbet, som ikke gør til skamme (Rom 5,5). Håbet er som et anker for sjælen; det er urokkeligt og sikkert, og det rækker derind, hvor Jesus gik ind som en forløber for os (Hebr 6,19-20). Det er også et våben, der beskytter os i frelsens kamp: Lad os iføre os troen og kærligheden som brynje og håbet om frelse som hjelm (1 Tess 5,8). Selv i prøvelsen giver det os glæde: Vær glade i håbet, udholdende i trængslen (Rom 12,12). Det kommer til udtryk i bønner og næres af den, særlig i Herrens Bøn (Fadervor), der sammenfatter alt det, håbet giver os at stræbe efter.

Spe salvi 32 Bønnen er det første væsentlige sted, hvor man lærer at håbe. Når ingen mere lytter til mig, lytter Gud stadigvæk. Når jeg ikke længere kan tale med nogen, ikke længere påkalde nogen – kan jeg altid tale til Gud. Hvis ingen længere kan hjælpe mig – hvor det drejer sig om et behov eller en forventning, der rækker ud over, hvad et menneske kan håbe –: Han kan hjælpe mig.

Søndag 28 januar 2024

Den katolske kirkes katekismus 1822 *Kærligheden er den teologale dyd, hvormed vi elsker Gud over alt andet for Hans egen skyld og vor næste som os selv af kærlighed til Gud.*

Spe salvi 32 *Hvis jeg er udstødt i en ekstrem ensomhed: Den bedende er aldrig helt alene. Fra sine tretten år i fængsel, hvoraf de ni blev tilbragt i isolation, har den uforglemmelige Kardinal Nguyen Van Thuan efterladt os en værdifuld lille bog: Håbets bønner: Gennem tretten års fangenskab, i en tilsyneladende totalt håbløs situation, blev Guds lytten, det at kunne tale med ham, til en voksende styrke til håb, der efter hans frigivelse drev ham til at blive et vidne om håbet for alverdens mennesker – om det store håb, der selv i ensomhedens nætter ikke går til grunde.*